

— Топлѣше се о стѣната, защото сухо мѣсто по него нѣмаше.

— Че какъ тѣй може да се топли и суши о стѣната?

— Задъ нея има голѣма пещъ и тѣй силно я палятъ, че външната стѣна е всѣкога гореща.

— Е, а защо те наби?

Дългокракиятъ Моше млъкна, а единъ другъ ученикъ съобщи, вмѣсто него, че този прѣзъ всичкото врѣме теглѣлъ Зафирова отъ топлатата стѣна и най-сетнѣ му скжсалъ палтото.

— Защо си дърпалъ Зафирова и си му скжсалъ палтото?

— Искахъ да го замъкна въ училище.

— По кое врѣме бѣше това?

— Слѣдъ дванайсетъ часа.

— Но слѣдъ дванайсетъ нѣма уроци. Пъкъ и не е ваша работа да довлечате момчето въ училище. Ако Зафировъ се е защищавалъ, когато ти си му кжсалъ палтото, — той е ималъ право. И този, който още единъ пжтъ се опита да говори, или да гони на улицата Зафирова, — съ него азъ ще се разправа. Разбра ли? Хайде иди си сега.

На другия день не се случи нищо ново. Дѣдо Христо само повече се заклеваше въ небето и земята, че ще доведе въ училище тѣзи „дяволи“. А Задгорски пакъ написа писмо на бащата, още по-вѣжливо отъ първото и го прати прѣпорѣчано. Прѣзъ нощъта валѣ снѣгъ на едри парцали, и на зараньта дѣцата си правѣха отъ него снѣжни топки, които бърже се топѣха въ ржцѣтъ имъ. Вѣнъ бѣше влажно и студено; снѣгътъ на ледени шушулки се спустна отъ покривитѣ и кишата проникваше и